

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno DLXXVII. ad annum DXC.

Parisiis, 1644

Epistola XXXII. Gregorii Papae I. Ad Ioannem Episcopvm Ravennatem. De Arnulpho, de episcopis Istriae, de baptizatis non rebaptizandis, & de ordinatis non reordinandis, aliisque quamplurimis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15221

clesias: quoniam eæ non longo itineris spatio a se seiunctæ sunt, nec, peccatis facientibus, tanta populi multitudo est, vt singulos, sicut olim fuit, habere debeant sacerdotes. Quia igitur Cumani castris sacerdos cursum vitæ huius expleuit, vtrâque nos ecclesias præsentis auctoritatis pagina vnisse tibi commisisse cognosce, propriumque vtrarumque ecclesiarum scito te esse pontificem. Et ideo te quæcumque tibi de earum patrimonio, vel cleri ordinatione siue promotione, iuxta Canonum statuta visa fuerint ordinare atque disponere, habebis vt proprius reuera sacerdos liberam ex nostræ auctoritatis consensu atque permissione licentiam. Vbi vero commodius atque utilius esse perspexeris, ibi habitato, ita sane vt alteram ecclesiam, cui corporaliter præsens non es, sollicita prouidentique cura disponas, quatenus diuina illic mysteria solenniter auxiliante Domino peragantur. Fraternitas ergo tua tanto in adhortatione populi lucrandisque animabus sollicitiori cura semper inuigilet, quanto se vnitarum ecclesiarum gubernationis onera suscepisse cognoscit.

EPISTOLA XXXII.
GREGORII PAPÆ I.

AD IOANNEM EPISCOPVM RAVERNATEM.

De Arnulpho, de episcopis Istriæ, de baptizatis non rebaptizandis, & de ordinatis non reordinandis, aliisque quamplurimis.

Gregorius Joanni episcopo Rauennæ.

QVOD multis scriptis vestræ beatitudinis minime respondi, non hoc torpori meo, sed languori deputate: quia peccatis meis facientibus, eo tempore quo Arnulphus ad Romanam urbem veniens alios occidit, alios de truncavit, tanta mœstitia affectus sum, vt in colicam molestiam caderem. Valde autem mirabar quid esset, quod illa mihi notissima sollicitudo vestræ sanctitatis huic Vrbi meisque necessitatibus minime prodesset: sed scriptis vestris discurrentibus agnouit vos quidem sollicitè agere, sed tamen apud quem agere possitis non habere. Peccatis ergo hoc meis reputo: quia iste qui nunc interest, & repugnare contra inimicos nostros dissimulat, & nos facere pa-

cem vetat, quamuis iam modo, etiam si velit facere, omnino non possumus: quia Arnulphus exercitum Autharis & Nordulphi habens, eorum sibi dari precaria desiderat, ut nobiscum aliquid loqui de pace dignetur. De causa vero episcoporum Istriae, omnia quae mihi vestra fraternitas scripsit, ita esse iam ante deprehendi in iis iussionibus quae ad me a piissimis principibus venerunt, quatenus me interim ab eorum compulsionem suspendere. Ego quidem pro iis quae scripsistis, zelo atque ardori vestro valde congaudeo, debitoremque me vobis multipliciter factum profiteor. Scitote tamen, quia de eadem re serenissimis dominis cum summo zelo Dei & libertate rescribere non cessabo. Mouere autem vos non debet praefati excellentissimi viri Romani patricii animositas: quia nos quanto eum loco & ordine praemus, tanto si qua sunt eius leuia tolerare mature & grauius debemus. Si quando tamen est aliquis cum eo locus obtinendi, agat apud eum fraternitas vestra, ut pacem cum Arnulpho, si ad aliquid parum possumus, faciamus: quia miles de Romana vrbe ablati est, sicut ipse nouit. Theodosiani vero, qui hic remanserunt, rogam non accipientes, vix ad murorum quidem custodiam se accommodant: & destituta ab omnibus ciuitas, si pacem non habet, quomodo subsistet? Praeterea de puella de qua scripsistis nobis, quae de captiuitate redempta est, * ut requiri qualiter orta sit debuissimus: sciat sanctitas vestra, quia ignota persona non facile inuestigari potest. Illud autem quod dicitis, ut is qui ordinatus est iterum ordinetur, valde ridiculum est, & ab ingenii vestri consideratione extraneum: nisi forte quod exemplum ad medium deducitur, de quo & ille iudicandus est, qui tale aliquid fecisse perhibetur. Absit autem a fraternitate vestra sic sapere. Sicut enim baptizatus semel, iterum baptizari non debet: ita qui consecratus est semel, in eodem iterum ordine non debet consecrari. Sed si quis forsitan cum leui culpa ad sacerdotium venit, pro culpa poenitentia indici debet, & tamen ordo seruari. De Neapolitana vero vrbe excellentissimo viro exarcho instanter imminente vobis indicamus: quia * Aroges, ut cognouimus, cum Arnulpho se fecit, & reipublicae contra fidem venit, & valde infidiatum est eidem ciuitati, in quam si celeriter dux non

* volo ut
requirit
sanctitas
vestra
qualiter
orta sit

* d. Ric.
giii.

mitta-

mittatur, omnino iam inter perditas habebitur. De hoc quod dicitis incensæ ciuitati Seueri schismatici eleemosynam esse mittendam, idcirco vestra fraternitas sentit, quia quæ contra nos præmia in palatium mittat, ignorat. Quæ etsi non transmitteret, nobis considerandum fuit, quia misericordia prius fidelibus, ac postea ecclesiæ hostibus est facienda. Iuxta quippe est ciuitas Fanum, in qua multi captiuati sunt, ad quam ego iam transacto anno transmittere volui, sed inter hostes medios non præsumpsi. Videtur ergo mihi, vt Claudium abbatem cum aliquanta pecunia illuc transmittere debeatis: & liberos quos illic pro precio suo in seruitio teneri inuenerit, vel si qui adhuc sunt captiui, redimat. De summa vero eiusdem pecuniæ transmittenda, vobis certum sit, quia quidquid vos decernitis, mihi placet. Sin autem cum excellentissimo viro Romano patricio agitis, vt pacem facere cum Arnulpho debeamus, ego ad vos personam aliam transmittere paratus sum, cum qua mercedis causæ melius fiant. De fratre autem & coepiscopo nostro Natali valde contristabar, quod de illo quædam superba cognoueram: sed quia mores suos ipse correxit, meam tristitiam simul meipsum vincendo consolatus est. Pro qua re fratrem & coepiscopum nostrum Malchum admone, vt priusquam ad nos veniat, rationes suas ponat, & tunc demum alibi, si necesse est, proficiscatur. Et si eius actus bonos cognoscimus, ei fortasse, vbi necesse est, vt hoc ipsum patrimonium quod tenuit, restituamus.

Grat. dist.
68. cap. Iuo
p. 6. c. 82.

EPISTOLA XXXIII.

GREGORII PAPÆ I.

AD COLVMBVM EPISCOPVM NVMIDIÆ.

De Maximiano episcopo, qui præmio corruptus Donatistarum episcopum fieri permisit: & de cura pastorali.

Gregorius Columbo episcopo Numidiæ.

NOTVM est, carissime in Christo frater, quod antiquus hostis, qui primum hominem de paradisi deliciis in hanc ærumnosam vitam callida persuasione deposuit, & in eo iam tunc humano generi pœnam mortalitatis infixit, eadem nunc calliditate ouium dominicarum

Concil. Tom. 13.

L I